

6.07 Vasthouden aan je eigen onwaarheid

De Boeddha vertelde eens een verhaal over een jonge man, een handelaar. Hij had een heel mooie vrouw en een mooi zoontje. Tot zijn grote verdriet werd zijn vrouw ziek en stierf ze. De man stortte al zijn liefde uit over zijn jonge kind, dat de enige bron werd van al zijn vreugde en verdriet.

Op een keer, terwijl hij op zakenreis was, overvielen bandieten zijn dorp, brandden het tot op de bodem toe af en namen zijn vijf jaar oude zoontje gevangen. Toen hij terugkwam en de ravage zag, raakte hij buiten zichzelf van verdriet. Hij vond het verbrande lijk van een klein kind en in zijn wanhoop meende hij dat dit het lichaam van zijn zoon was. Hij trok aan zijn haren en sloeg zich op de borst en hilde hartverscheurend. Uiteindelijk verzorgde hij een crematieceremonie, verzamelde de as en deed die in een kostbaar zijden zakje. Of hij nu werkte, sliep of at, altijd droeg hij dat zakje met as met zich mee en vaak zat hij in zijn eentje te huilen, uren aan een stuk.

Op een dag ontsnapte zijn zoon en vond de weg naar huis. Het was middernacht toen hij bij zijn vaders nieuwe huis aankwam en hij op de deur klopte. De man lag in bed, huilend, het zakje met as aan zijn zij. 'Wie is daar?' vroeg hij. Het kind antwoordde: 'Ik ben het, papa, uw zoon. Doe de deur open.' In zijn verscheurdheid en verwarring was het enige dat de vader kon bedenken dat een wrede jongen een gemene streek met hem uithaalde. 'Ga weg!' schreeuwde hij. 'Laat me met rust!' en hij begon opnieuw te huilen. Steeds weer klopte de jongen, maar de vader weigerde hem binnen te laten. Uiteindelijk draaide de zoon zich langzaam om en liep weg. De vader en de zoon zagen elkaar nooit meer.

Toen hij aan het eind van zijn verhaal was gekomen, zei de Boeddha: 'Soms, ergens, neem je iets voor waar aan. Maar als je er te sterk aan vasthoudt, dan zul je, zelfs als de waarheid in eigen persoon aan je deur komt kloppen, niet opendoen.'